

Amb bones paraules

La comunitat

Text: **Gabriel Bibiloni**
<http://bibiloni.cat>

És curiós que un dels castellanismes tradicionals a Mallorca, que és una illa, és –o era– la paraula *isla*, pronunciada, a més, *il·la*. És a dir que *illa* ha estat un mot inusitat en el parlar corrent dels mallorquins, fins que l'escola o vés a saber qui ens feren avinent que vivíem en una *il·la*. I és que els mallorquins només tenim una sola i única manera de referir-nos a la nostra terra: Mallorca i res més que Mallorca. Mai no se sentí en llengua popular *la nostra illa* o *aquesta illa* o *l'illa*. Amb *Mallorca* estava

dit tot, el nom de la terra i amb ell l'expressió de l'emoció de fer-ne part. Poc importava si era una illa o un continent: era la terra dels mallorquins, amb un sol nom, Mallorca.

El mateix podem dir de les altres illes de l'arxipèlag, que en temps de normalitat nacional tenien cada una d'elles les seves institucions de govern i la seva vida pròpia. Fins que el Govern espanyol, després d'arrasar aquella normalitat, ens ficà a tots dins la *província de Balears*, una freda entitat administrativa que molt poc tenia a veure amb els sentiments identitaris dels illencs. Aquests van continuar dient al seu petit país *Mallorca*, *Menorca*, *Eivissa* o *Formentera*. En el parlar corrent de la majoria de la gent no hi havia necessitat de referir-se al conjunt. *Baleares*,

sempre en castellà i sense article, era el nom oficial i escrit de la província, de manera que fins a les darreres fornades d'illencs, quan hom s'ha hagut de referir a la "província", ho ha fet emprant el nom en castellà (i sense article): "ha quedat *campeón de Baleares*" diuen encara alguns, referint-se a un esportista o a un concurs de races canines.

Més inaudit encara en la parla normal de la gent era l'adjectiu o gentilici *balear*, exclusiu dels registres oficinescos. És clar que la província, encara que lluny dels sentiments, era una realitat, i en èpoques preautonòmiques no era estrany sentir a dir *la nostra província*, en boca d'algun provincianà pretesament més versat en geografia que els altres. Avui seria sorprenent aquesta expressió, tot i

que no fa gaire encara he tingut l'avinentesa de ser sorprès sentint-la, i tot i que no hem cessat encara de ser una província, com ens ho recorden els nombrosos formularis que emplenam contínuament.

Ara alguns mitjans de comunicació ens bombarden –com és que aquest verb no és al DIEC?– amb l'expressió *la nostra comunitat*, o simplement *la comunitat*, un bombardament que en alguns moments arriba a ser realment enutjós. Que si hi ha un pla per a millorar les carreteres de *la comunitat*, que si es va penjar no sé on la bandera de *la comunitat*, que si s'han declarat tants de casos de grip a *la comunitat*, i així. El nou context político-administratiu ha generat aquest subproducte, substitut del més antic *la (nostra) província*. Parlar de *la comunitat* no és dir res que no sigui ver,

perquè ho som, una comunitat autònoma (i una província), però si aspiram a ser alguna cosa més, no estaria malament que no ens rabejèssim tant en la poquesa.

A Catalunya i al País Basc no sentireu tal rebaixament, almenys en els mitjans de comunicació públics i entre la classe política, potser amb alguna excepció que cau de tant en tant. Aquí hauríem de fer igual i emprar el nom propi amb tota regularitat i amb tota dignitat. Cal tenir cura de l'estil i dels llibres d'estil. Les Illes Balears són les Illes Balears i sempre s'han de dir així, o *les Illes* en els contextos escaients. I cada illa pel seu nom. No sigui cosa que un dia d'aquests algun plaer de Campos o de la Pobla es trobi amb un client que li demani si les cebes que té a la parada són de *la comunitat*.

L'OPINIÓ DE L'ESPIRA

Autèntic

Xavier Solà

Si féu un cop d'ull a un diccionari observareu que, en l'accepció més aproximada, *autèntica* és una persona fidel als seus orígens i conviccions.

Per una estranya pirueta conceptual, a la dècada dels vuitanta i fins i tot ben entrats els noranta, s'associava la creativitat dels artistes i la seva militància a una sèrie de factors com aquest: l'artista que apareixia a l'escenari aferrat a una guitarra partia amb major "autenticitat" que aquell que il·luminava les seves creacions abraçat a teclats i sintetitzadors. D'aquesta sòrdida equació obteníem com a resultat que Bruce Springsteen era el summum de l'autenticitat, i els Pet Shop Boys, no. El disbarat es perpetuà fins a la paròdia, i d'aquesta manera als artistes sortits dels barris pobres se'ls adjudicava major autenticitat: la suor obrera que emanaven els bel·ligerants temes de Barricada expirava "autenticitat", però la música de Carlos Berlanga era una autèntica cursileria, per la seva condició de *niño bien*.

Encara que continuen esquitxant crítiques de tant en tant, l'autentici-

D'aquesta sòrdida equació obteníem com a resultat que Bruce Springsteen era el summum de l'autenticitat, i els Pet Shop Boys, no

tat ha perdut protagonisme com a categoria. Com pot determinar un crític que un artista és honest, just, decorós? Es revesteix d'autenticitat a qui suposadament reconeix defectes, però no a qui suposadament presumeix de virtuts. Es dirigeix l'honest a la confessió com a camí de redempció: sóc dolent i ho dic, digue'm honest i perdona'm.

I ningú no exemplifica aquesta línia de procedir com Pete Doherty: dissident agosarat, *enfant terrible* del pop britànic, i músic de manual-sexe, drogues i *r'n'r*-. I, creieu-me, el tipus en qüestió oculta un autèntic catàleg de qualitats camuflades sota una aparent superfície, aquesta llardosa capa superior de sobres

airejada a la premsa groga.

Després de fer taula rasa, l'artista reprèn el seu accidentat periple professional. En ell, els seus detractors sempre hi contemplaran enigmàtiques boirines, i és que resulta summament fàcil aprofitar la menor esquadra moral per semblar els nous apocalipsis... El seu escabrós recorregut vital –contundent i bel·licós temps enrere–, ha passat a major glòria. Pete viu en una sufocant i ansiolítica bassa d'oli, malgrat els seus flirteigs amb substàncies poc recomanables, el consum de les quals es convertí en una arma de doble tall per orquestrar una campanya entorn de si mateix, obtenint com a bagatge la transfiguració en icona popular. I és que més enllà del capítol "addiccions", el britànic pauta les directrius indumentàries que gent com Dior projecten a passarel·la, erigint-se en *coolhunter* de luxe *mod* per a *pijos*. Després de liquidar el seu embolic novel·lesc i tempestuós amb la top Moss –vincle esquitxat per un dramatisme cabareter *lynchià*–, l'antiga ànima de The Libertines –actualment al

capdavant de Babyshambles–, pretén redreçar el seu camí. No és gaire coneguda la seva propensió literària –Rimbaud, Verlaine, i els fills de Whitman figuren entre les seves preferències–, i precisament l'extracte d'un paràgraf del mateix Rimbaud li encaixaria com anell el dit: "La meva única joventut va ser la bogeria". Tanmateix, resulta més fàcil mostrar la seva tosca facta d'embogit James Dean. Així, i representen l'essència inicial del text, l'autenticitat, recomano que us mantingueu impermeables a tot el circ que envolta l'*star system*. Cal prendre's la música en solitari, sense l'ajuda teledirigida del crític musical o de qualsevol altre orientador que pugui embrutar la seva immaculada essència. No hem de reparar com condueix la seva vida

el creador de les cançons que aconseguen entusiasmar-nos, hem d'aprendre a valorar-ne la creació per sobre de l'autor. Encara que, temo, aquest simple exercici es transformarà en una quimera si l'adaptem al mitjà actual.

La música es una categoria en si mateixa, ens proporciona qualitat de vida i gent com Pet Shop Boys, Carlos Berlanga o el mateix Doherty ho proven, mitjançant la seva meticulosa determinació, gairebé malaltissa, per configurar un imaginari que hem visitat per declarar-nos a una noia, encaixar un revés del destí, fabricar eufòria, atenuar l'ansietat o afluixar regnes les nits de dissabte. Una cançó pot canviar la teva vida. I si no ho entens, és que només estàs escoltant música.